

THURZÓ LAJOS:

Este a tengerparton

Elült már a madarak színes zenéje,
ringnak a puha tollak
a bólogató fák lombos hegyén
vagy piros tetők alatt motoszkálnak.
Ott ül a boldog álom
madárkák duzzadó begyén.
Keresem a napot —
nem találom . . .
Lassan alámerül a hegyorom,
szitál-szitál a puha estkorom . . .

Csendes pad
a szikla eres tenyerén.
Néha ide loccsan a tenger vize,
mely sűrű mint olaj.
Fű perceg, bogár pottyán
és sóhaj száll
a ringó pálmafából.

A mozgó, nagy tükrön
nem látni messzire,
felszállnak néha
a loccsanó habok.
Vár hallgat a parton,
köves falából kikandlikálnak
alvó, kis galamb-ablakok.

Távol kis sziget fűr koromba.
Csipkés mint otthon
az eperfa lombja.
Ringó tengerben úgy fénylik
kis halászbárkákon a lámpa,
mint hullámozó fűben
a szentjánosbogárka.

Dalol a tenger
 a hulló est bársonyán.
 Elmereng a fénylő
 sok csodán.
 A nappal lármája
 szép csendben elpihent.
 Ezüst vitorlát bontva
 a hold is útrakelt
 s kigyúlt mint esthajnalon
 örök tünemény
 hitem ötágú csillagán a fény...

(1948)

Dubrovniki vár

Századok penésze ül már falán;
 magas hegycsúcsra emelte félelem,
 mely kalózokat sejtett, vadakat
 a tenger kék útjain
 és kopjás, nagy hadakat
 a hegyekből jönni...

Madár se pityeg, hol ereje áll a kőben,
 mit vert hadak oly gyakran megcsodáltak
 véres elmenőben.
 Világa végtelen,
 felnézek rá sokszor, ha felhők belengik
 és megszedül itt lenn
 a föld velem.

Emelt fővel néz most is szét
 a méla tájon,
 melynek még mindig a legszebb éke.
 Százados kínokról sikongnak láncai.
 Sóhaj kél a föld alól
 elporladt sok-sok néma szájon
 és falain tapadva felcsillan
 rabszolgák könnyes veritéke.

Csak nézd meg jól
 és feszítsd füled vásznát az égre
 csodákról mesélnek köves ráncai,
 ha perdülnek körötte
 hűvös kis szelek táncai,
 felhők lágy pelyhe béleli.
 ... és halkán lekopnak koppasztó idővel
 bástyája csipkés szélei...